

Arrest

nr. 111 698 van 10 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 20 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het ministerieel besluit tot terugwijzing van 3 juni 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 juni 2013 met referentienummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. DANEELS, die *loco* advocaat Z. MISKOVIC verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden akte betreft een ministerieel besluit tot terugwijzing van 3 juni 2013. Deze akte wordt op 7 juni 2013 aan verzoeker ter kennis gebracht en is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op het artikel 20, gewijzigd bij de wet van 15 september 2006;

Gelet op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van Bosnië - Herzegovina;

Overwegende dat hij niet werd gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk;

Overwegende dat hij zich tussen 08 april 2008 en 20 september 2011 schuldig heeft gemaakt aan op welke manier ook de ontucht of prostitutie van een ander te hebben geëxploiteerd, met de omstandigheid dat betrokkene direct of indirect gebruik heeft gemaakt van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige vorm van dwang (2 personen); aan mensenhandel door de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, de wisseling of de overdracht van de controle over haar teneinde en ten aanzien van deze persoon de misdrijven te laten plegen, met direct of indirect gebruik van listige kunstgrepen, geweld bedreiging of enig andere vorm van dwang (2 personen); aan verboden wapendracht, namelijk traangas; aan een vergunningsplichtig vuurwapen voorhanden te hebben zonder een voorafgaande vergunning, namelijk een pistool van het merk Luger met munitie, feiten waarvoor hij op 27 juni 2012 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar.

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad;

Overwegende dat betrokkene een relatie heeft met [R. T.], geboren te [...] op [...], van Montenegrijnse nationaliteit die legaal in het Rijk verblijft;

Overwegende het recht van betrokkene op respect voor zijn privé- en gezinsleven zoals geviseerd in het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Overwegende dat een maatregel tot terugwijzing een inmenging vormt in het gezin- en privéleven;

Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen;

Overwegende dat een terugwijzing een gepaste maatregel is ter bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten;

Overwegende dat de samenleving het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die haar regels met voeten treedt uit louter geldgewin;

Overwegende enerzijds de lange duur van der periode tijdens dewelke de inbreuken werden gepleegd en anderzijds het bijzonder winstgevende en georganiseerde karakter van de criminele activiteit uitgeoefend door betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico voor de openbare orde;

Overwegende dat bijgevolg zijn verwijdering een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van penale inbreuken door zijn persoonlijk gedrag en de uiterste ernst van de gepleegde feiten;

Overwegende dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn familiale en persoonlijke belangen (en die van de zijnen) in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde;

BESLUIT:

Artikel 1.- [M. V.], geboren te [...] op [...], wordt teruggewezen.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere machtiging van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Artikel 2.- Dit besluit beïnvloedt op generlei wijze een eventuele beslissing inzake de voorlopige invrijheidstelling."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Artikel 20 van de voormelde Vreemdelingenwet bepaalt o..m. dat de vreemdeling kan teruggewezen worden indien hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad.

De maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid moeten uitsluitend berusten op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen vormt op zichzelf geen motivering van deze maatregelen (cfr. Arrest Europees Hof d.d. 25.07.2002 .61999J0459).

Verder dient de vraag gesteld te worden of de door de staatssecretaris genomen beslissing in het belang is van een legitiem doen en noodzakelijk is in een democratische samenleving.

De genomen maatregel tast de fundamentele rechten aan van verzoeker.

Het gegeven dat verzoeker veroordeeld is tot een effectieve gevangenisstraf uit hoofde van een gewezen arrest, kan niet automatisch tot de conclusie leiden als zou verzoeker een gevaar betekenen voor de openbare veiligheid.

De finaliteit van de straf is wordt gericht op het herstel van het door het misdrijf aan de slachtoffers aangedane onrecht, op de rehabilitatie van de veroordeelde en op de geïndividualiseerde voorbereiding van zijn reïntegratie in de vrije samenleving.

De vraag mag dan ook worden gesteld of de bijkomende maatregel van terugwijzing een maatregel is ter bescherming van een democratische samenleving of van een inmenging in het privé leven van de persoon die een rechterlijke straf heeft opgelegd gekregen voor de door deze gepleegde feiten.

Bovendien is het feit dat aan verzoeker een straf is opgelegd het gevolg van de door hem gepleegde feiten maar dient nagegaan of de persoon van verzoeker en de door hem gepleegde feiten een dermate inbreuk vormen die de openbare veiligheid in het gedrang brengen.

Meer nog moet worden gesteld of het besluit tot terugwijzing een legitiem doel nastreeft of dat het enkel een bijkomende straf inhoudt zonder dat er nader wordt verwezen naar de persoon van verzoeker.

Er wordt op geen enkele wijze door gedaagde aannemelijk gemaakt dat de terugwijzingsmaatregel noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat deze maatregel voldoet aan een dwingende maatschappelijke behoefte.

Het besluit faalt in dit onderdeel en voldoet dienvolgens niet aan de bepalingen zoals deze worden voorzien in het artikel 20.

Het artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven en de eerbiediging van het recht op een privé-leven.

*Artikel 8 E.V.R.M., welke bepaling van openbare orde is en rechtstreeks toepassing vindt in het intern Belgisch recht, omvat het recht op eerbiediging van privé- en gezinsleven en luidt als volgt:
[...]*

De door verweerder genomen maatregel maakt een onrechtmatige inmenging uit van de overheid op het privé-leven van een individu temeer daar de terugwijzingsbeslissing niet afdoende gemotiveerd is zodat aan verzoeker zijn fundamenteel grondrecht wordt onttrokken.

De terugwijzing vormt een inmenging in het recht op eerbiediging van het privéleven.

Zij is bovendien niet proportioneel zodat zij in strijd is met de bepalingen van art. 8 EVRM.

Verzoeker heeft een relatie met mevrouw [R.] die hem drie maal wekelijks bezoekt en bovendien wensen partijen hun, gezinsleven te finaliseren door het afsluiten van een huwelijk.

Deze bedoeling bestond reeds vooraleer de bestreden beslissing werd genomen. [...]"

3.2.1. Artikel 20 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en in artikel 21 kan de Minister de vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terugwijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd. In de gevallen waarbij krachtens een internationaal verdrag een dergelijke maatregel slechts mag genomen worden nadat de vreemdeling gehoord werd, mag de terugwijzing slechts bevolen worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. De Koning bepaalt de overige gevallen waarin de terugwijzing slechts bevolen mag worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen bij een in de Ministerraad overlegd besluit.

Onverminderd artikel 21, §§ 1 en 2, kan de in het Rijk gevestigde vreemdeling of de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet, wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad, door de Koning uitgezet worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Indien de maatregel gegrond is op de politieke activiteit van deze vreemdeling, moet over het uitzettingsbesluit in de Ministerraad beraadslaagd worden.

De terugwijzings- en de uitzettingsbesluiten moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling. Hem mag geen verwijt gemaakt worden van het gebruik dat hij overeenkomstig de wet gemaakt heeft van de vrijheid van meningsuiting of van deze van vreedzame vergadering of van vereniging.”

Verzoeker betwist het gestelde in het bestreden besluit niet dat hij niet werd gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. In dit geval kan de minister c.q. staatssecretaris, onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en in artikel 21, de vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terugwijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd. Overeenkomstig het derde lid van artikel 20 van de Vreemdelingenwet mag de terugwijzingsmaatregel enkel gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling. *In casu* wordt in het bestreden besluit weerhouden dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad. Hierbij wordt duidelijk aangegeven op basis van welke door verzoeker gepleegde strafrechtelijke feiten verweerder tot dit besluit is gekomen. Er wordt zo op gewezen dat verzoeker zich tussen 8 april 2006 en 20 september 2011 schuldig heeft gemaakt aan exploitatie van de ontucht of prostitutie van twee personen met de omstandigheid dat verzoeker direct of indirect gebruik heeft gemaakt van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige vorm van dwang, aan mensenhandel en aan verboden wapendracht, feiten waarvoor hij op 27 juni 2012 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar. Deze feiten worden door verzoeker niet betwist. Gelet op hetgeen voorafgaat, kan ook geenszins worden vastgesteld dat verweerder zich enkel zou hebben gesteund op een strafrechtelijke veroordeling om het bestreden besluit te gronden. Er wordt duidelijk verwezen naar het persoonlijk gedrag van verzoeker om te besluiten dat hij de openbare orde heeft geschaad en naar de concrete strafrechtelijke feiten waaraan verzoeker zich schuldig maakte. De Raad stelt verder vast dat uit de lezing van artikel 20 van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat rekening dient te worden gehouden met het huidige gedrag van de vreemdeling die gevisieerd wordt door de maatregel, maar dat

het voldoende is dat deze de openbare orde heeft geschaad (cf. RvS 24 maart 2000, nr. 86.240 en RvS 13 januari 1991, nr. 84.661). Verzoekers betoog inzake de finaliteit van de straf vermag aan het voorgaande geen afbreuk te doen, nu de vraag centraal staat of verzoeker door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad. Op grond van een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt verder dat verweerder tevens heeft beoordeeld of de inmenging die het bestreden besluit vormt in het privé- en gezinsleven van verzoeker in België gerechtvaardigd is in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verweerder oordeelde dat dit wel degelijk het geval is, gelet op het zeer ernstig, reëel en actueel risico voor de openbare orde dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag vormt en dat wordt afgeleid uit de lange duur van de periode tijdens dewelke de inbreuken werden gepleegd en het bijzonder winstgevende en georganiseerde karakter van de criminele feiten. Verweerder heeft duidelijk aangegeven welke legitieme doelen hij nastreeft – met name de bescherming van de openbare orde en de preventie van penale inbreuken – en waarom hij van oordeel is dat het bestreden besluit noodzakelijk is ter bescherming van een democratische samenleving. Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met deze beoordeling, doch brengt geen concrete elementen aan die deze motivering weerleggen.

Een schending van artikel 20 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In zoverre verzoeker zich beroept op een privéleven in België dat los zou staan van zijn ingeroepen relatie met een Montenegrijnse vrouw die verblijfsrechtig is in België, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker in gebreke blijft met concrete elementen enig privéleven in België aannemelijk te maken dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt.

Wat het ingeroepen gezinsleven in België met de Montenegrijnse partner betreft, stelt de Raad allereerst vast dat op lezing van de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verweerder met dit gegeven rekening heeft gehouden bij het nemen van de beslissing. In de motivering van het bestreden besluit wordt het gezinsleven en de inmenging die de bestreden beslissing hierin vormt, niet betwist. Er wordt evenwel geoordeeld dat de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen en het besluit tot terugwijzing hiervoor een gepaste maatregel is. Hierbij wordt verder verwezen naar enerzijds de lange duur van de periode tijdens dewelke de inbreuken werden gepleegd en anderzijds het bijzonder winstgevende en georganiseerde karakter van de criminele activiteit uitgevoerd door verzoeker. Verweerder stelt dat hieruit blijkt dat verzoeker een ernstig, reëel en actueel risico vormt voor de openbare orde en dat zijn verwijdering een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter voorkoming van strafbare feiten. Er wordt ook gewezen op de uiterste ernst van de gepleegde feiten. Er blijkt dan ook niet dat de bestreden akte op dit punt niet afdoende zou zijn gemotiveerd. De Raad stelt aldus vast dat verweerder, die ook duidelijk de wetsbepaling aangaf op grond waarvan de bestreden akte steunt, duidelijk heeft aangegeven welke legitieme doeleinden naar zijn mening het nemen van de terugwijzingsmaatregel rechtvaardigen en dat eveneens de concrete redenen worden gegeven die volgens hem rechtvaardigen dat het algemeen belang voorgaat op het gezinsleven dat verzoeker in België heeft. Verzoeker houdt dan ook ten onrechte voor als zou de bestreden akte geen motivering op deze punten voorzien.

Verzoeker geeft verder weliswaar aan dat de genomen maatregel een onrechtmatige inmenging uitmaakt in zijn gezinsleven en dat deze niet proportioneel zou zijn, doch hij blijft in gebreke aan te tonen dat de beoordeling van verweerder op dit punt kennelijk onredelijk zou zijn. Verzoeker beperkt er zich toe erop te wijzen dat zijn partner hem driemaal per week bezoekt en zij huwelijksplannen zouden hebben, bedoeling die reeds vaststond voor het nemen van de bestreden beslissing, doch dit betoog is niet van aard de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen dat in het concrete geval van verzoeker het algemeen belang zwaarder dient te wegen dan de persoonlijke belangen van verzoeker.

Verzoeker blijkt ook in gebreke aannemelijk te maken dat een gezinsleven enkel in België mogelijk zou zijn.

In deze omstandigheden kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van het bestreden besluit kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS